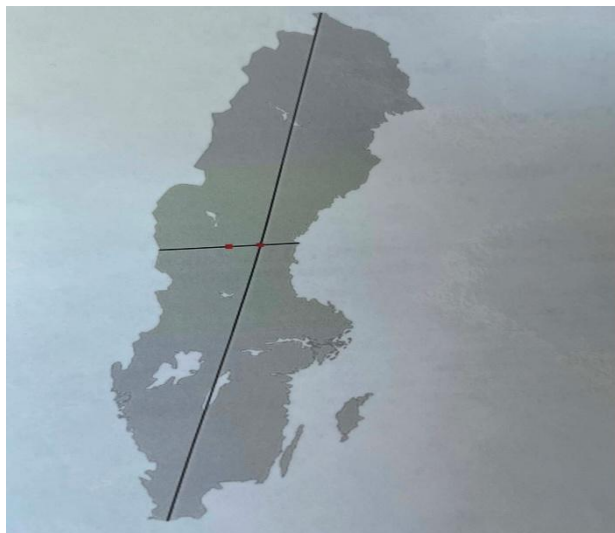

Sveg mitt i prick – och ett världsrekord på köpet

Det finns nog ingen plats som kunde ha passat bättre för Club 100s årsmöte än Sveg. Mitt i Sverige. Mitt i Härjedalen. Och under den här helgen dessutom mitt i en ovanligt varm svensk högsommar.

När jag på fredagen satte mig på tåget mot Brommaplan var jag både förväntansfull och rejält taggad. Jag hade förstås läst igenom hela programmet och visste ungefär vad som väntade. Särskilt stort tack till Reine igen för ett fantastiskt jobb med planeringen! Men som vi alla vet är det en sak att läsa ett program och en helt annan att faktiskt ge sig iväg.

På Brommaplan väntade Wolfgang med bilen och därefter följde fem–sex timmar

mot Sveg. Resan gick snabbt, åtminstone mentalt. Samtalen och resehistorierna avlöste varandra, och någonstans på vägen hann vi dessutom lämna den vanliga huvudleden och hamna på något som snarare liknade "off road". Eller, om man ska vara lite mer geografiskt korrekt, en större grusväg. Men känslan var densamma: vi var på väg ut i världen. Solen gassade och om vi hade blundat lite och ansträngt fantasin hade vi nästan kunnat tro att vi befann oss någonstans i Afrika.

För er som ännu inte känner Wolfgang Hansson: han har arbetat på Aftonbladet i omkring 40 år, framför allt som utrikeskorrespondent. Det innebär att han har hunnit samla på sig en och annan reseberättelse. Att sitta bredvid honom i en bil på väg genom Sverige blir därför mer som ett långt samtal där man hinner dela erfarenheter, minnen och perspektiv längs vägen. Och det blir förstås extra roligt att Wolfgang en gång i tiden hann med en vapenfri tjänst på Sida där jag nu arbetar.

När vi så småningom kom ut på huvudleden passade vi på att stanna vid en av Hälsingegårdarna, som är ett av Sveriges världsarv utsedda av FN-organet UNESCO. Vi besökte Hälsingegården Ol-Anders i Alfta och emigrantmuseet där:

Där fick vi bland annat höra berättelsen om Erik Jansson och hans anhängare, erikjansarna. Mellan 1846 och 1854 lämnade omkring 1 500 av dem Sverige och begav sig till Bishop Hill (Biskopskulla) i Illinois i USA. De hade hamnat i konflikt med kyrkan på grund av sin religiösa övertygelse och såg ingen annan möjlighet än att lämna Sverige för att kunna leva efter sin tro. De brukar räknas som några av de första svenska emigranterna till Nordamerika. Från mitten av

1800-talet och fram till början av 1920-talet lämnade omkring 1,5 miljoner svenskar Sverige, de flesta med sikte på USA. Med tiden återvände ungefär en femtedel av emigranterna till Sverige.

Jag fastnade för själva beslutet att ge sig av. Att lämna det kända. Att våga välja vägen bort från det trygga. Att inte riktigt veta vad som väntar längre fram. Kanske är det just den känslan som förenar oss i Club 100. Vi lämnar hemmet, packar väskan och åker någonstans där vi aldrig varit förut. Ibland har vi minutiösa planer. Ibland har vi ingen aning om vad som väntar. Och ibland hamnar vi på en grusväg i Härjedalen och låtsas att vi är på safari. Och nu var det alltså Sveg som väntade.

Sveg – tropikerna i Härjedalen

När vi kom fram hade Sveg gjort något ganska oväntat. Det hade blivit varmt. Riktigt varmt. Sveg, som annars gärna gör sig känt som ett av Sveriges köldhål, hade förvandlats till något som snarare förde tankarna till tropikerna. Solen stod på, luften dallrade och jag började nästan undra om någon hade flyttat Sveg några tusen kilometer söderut utan att meddela oss. Det var egentligen ganska passande. Här satt människor som hade rest över hela jordklotet och nu hade världen på något märkligt sätt kommit till oss. En liten prick på kartan hade förvandlats till en internationell mötesplats.

På fredagskvällen samlades vi på Hotell Mysoxen för grillbuffé. De flesta bodde också på hotellet, vilket gjorde det väldigt enkelt att både hitta till middagen och senare hitta tillbaka till sängen – åtminstone för dem som faktiskt hade tänkt gå och lägga sig.

Vi var 66 personer, 40 män och 26 kvinnor, däribland 7 medlemmar som nått 195 länder, 25 aspiranter varav 5 (eller 9) som förhoppningsvis skulle väljas in som medlemmar.

För mig var det här mötet något alldeles särskilt. Jag hade varit aspirant sedan jag skickade in min medlemsansökan den 25

januari 2024. Sedan dess hade jag hunnit följa med på klubbresan till Bhutan, gå på flera AW i Stockholm och vara med på 30-årsfirandet i Ystad i maj. Men nu var det dags för min första årsmöteshelg, och dessutom min tur att kunna bli medlem.

Många ansikten var bekanta, men ännu fler var nya. Och det var precis det jag hade längtat efter. Det är svårt att beskriva känslan av att hamna bland människor som utan att blinka förstår lyckan i att hitta en märklig gränsövergång, drömma om ett land som nästan ingen annan ens tänker på eller lägga timmar på att diskutera den bästa vägen mellan två avlägsna platser. Här behöver man inte förklara sin resepassion.

Här är den snarare en förutsättning för samtalet. Det bubblade av historier, planer, skratt och reseminnen runt borden.

Grillbuffén blev en lång och trevlig kväll och för flera fortsatte den långt efter att middagen egentligen var avslutad. Själv försökte jag vara förnuftig och gå till sängs omkring midnatt. Det visade sig vara lättare sagt än gjort. Värmen hade även följt med in på hotellrummet. Luften stod stilla och Sveg verkade bestämt ha vägrat släppa taget om sommaren. Men till slut lyckades jag somna.

Lördagen – mot Sveriges mittpunkt

Lördagen bjöd på ännu en solig och varm dag, även om den värsta tropikvärmen hade gett med sig. Klockan 08.55 satt alla i bussen, redo för dagens första stora äventyr. Målet var Sveriges geografiska mittpunkt enligt Lantmäteriet, strax norr om Ytterhogdal. Bland resenärerna fanns också vår yngsta deltagare: Tage, fyra månader. Han skötte sig exemplariskt och visade redan i unga år att Club 100-resande uppenbarligen kan börja mycket tidigt.

Från Sveg hade vi ungefär 45 kilometer till Ytterhogdal. Vi färdades genom en gammal gränsbygd där svensk och norsk historia möts och där myrmalm en gång i tiden gav bönderna både arbete och inkomster. Trakten har länge varit ett möte mellan olika kulturer med samisk närvaro långt tillbaka i historien och skogsfinnar som slog sig ner i bygden från 1600-talet. Skogsfinnarna kom främst från Savolax i Finland. Markbrist, svält och missväxt drev dem att söka sig västerut, där den svenska staten lockade med stora skogsområden och skattefria år. Det finns mycket intressant att läsa om skogsfinnarnas historia för den som vill veta mer.

Sedan lämnade vi bussen och fortsatte till fots. Stigen slingrade sig fram genom skogen och kantades av blåbärsris med massor av bär. Det var en ganska lagom fysisk aktivitet för en klubb där vissa medlemmar har bestigit berg, korsat kontinenter och gjort betydligt mer avancerade saker än att promenera genom en svensk skog.

Men så småningom kom vi fram. Sveriges geografiska mittpunkt. Och där inträffade något historiskt. Vi slog världsrekord! Åtminstone enligt den mest inofficiella statistik som någonsin förts. Aldrig tidigare hade så många Club 100-medlemmar, 57 stycken, och resenärer i allmänhet, samlats samtidigt på just Sveriges geografiska mittpunkt. Tidningen Härjedalen var dessutom på plats och dokumenterade det hela med ett gruppfoto.

Träbjörnen

Tillbaka i Sveg väntade ännu en fotografering, den här gången framför Svegs kanske mest berömda invånare – Träbjörnen. Vilken nalle! Den gigantiska träbjörnen är 13 meter hög, väger omkring 80 ton och stod färdig 2005. Den brukar beskrivas som världens största träbjörn och är definitivt svår att missa.

Sedan väntade lunchbuffé på Mysoxen. För min egen del hann jag också med ett besök på det häftiga Cineastkaféet innan det blev dags att förbereda sig för dagens verkliga huvudnummer.

Årsmötet - diskussioner, utfrågning och framtidsfrågor

Klockan 16.00 var det dags i Myxoxens matsal. För mig var det första gången jag deltog på Club 100 årsmöte och jag blev faktiskt imponerad över hur professionellt allting var förberett. Det märktes tydligt att styrelsen hade lagt ner mycket arbete för

att få programmet och mötet att fungera. Verksamhet och ekonomi för det gångna året presenterades och därefter kom en fråga som skulle bli en av mötets större diskussioner.

Motionen: Avskaffa medlemstaket om 100 personer

Henry Tengelsen tog upp motionen om att avskaffa medlemstaket på 100 personer. Argumentet var bland annat att klubben har förändrats sedan starten och att fler medlemmar skulle kunna bidra till både gemenskapen och klubbens ekonomi.

Men frågan handlade förstås om mer än en siffra. Vad är egentligen Club 100? Är det just det begränsade antalet som gör klubben speciell? Eller är det gemenskapen, resandet och engagemanget som är det viktiga – oavsett om vi är 100, 110 eller fler?

Arnold Wernersson, en av klubbens grundare, lyfte fram den ursprungliga tanken om en liten klubb där medlemmarna känner varandra och där gemenskapen är nära.

Andra argumenterade för Henrys förslag och såg möjligheter i att släppa in fler.

Diskussionen blev stundtals intensiv och det märktes att frågan engagerade. Motionen röstades till slut inte igenom. Samtidigt var det tydligt för mig att diskussionen nu fortsätter och styrelsen tar frågan vidare på ett konstruktivt sätt. Min tolkning var att vi alla är överens om att vi vill ha levande och aktiva medlemmar – inte bara levande.

Just det aktiva deltagandet kan vara det som gör oss till den inkluderande klubb som jag uppfattar att vi alla vill stå bakom.

Och kanske är det just det som är det viktiga: Vi behöver inte tycka lika om allt. Vi kan ha olika åsikter och perspektiv, men vi är fortfarande alla Club 100.

Gemenskapen är det som förenar oss.

Utfrågningen – nu var det min tur

Sedan kom den del av mötet som jag kanske hade tänkt mest på i förväg. Vi var fem aspiranter som skulle väljas in: Christer, Henry, Max, Kirsti och jag. Det obligatoriska förhöret väntade. Vi fem fick lämna mötet och kallades sedan in en efter en, i någon slags nervös turordning. Jag var sist, förstås. Daniel Werner höll i förhöret och fyrade av frågor från de övriga medlemmarna. Det kändes lite som att bli inkallad till muntlig tenta, fast betydligt trevligare och med en mycket bättre publik.

Jag visste att frågorna kunde vara luriga, men det är en sak att veta det och en helt annan att sitta där framför alla och försöka komma ihåg detaljer som man aldrig hade tänkt att någon skulle fråga om. Frågorna kom. Vissa svar gick bättre. Andra gick... mindre bra. Men jag klarade åtminstone Göteborgsfrågan genom Trädgårdsföreningen. :)

Det är märkligt hur hjärnan fungerar när man sitter inför en hel grupp och plötsligt får en fråga. Saker man normalt sett vet kan försvinna spårlöst. "Jag vet ju det här!" Men vem? Inte där. Inte det. Efter genomförd utfrågning kom till slut beskedet att även jag fick välkomnas in i Club 100.

Var skall nästa årsmöte hållas?

Fyra spännande alternativ låg på bordet:

- Påskön, Chile
- La Paz, Bolivia
- Moluckerna, Indonesien
- Västsahara

Omröstningen avgjordes till slut och vinnaren blev: Västsahara 2027! som kommer att arrangeras av Thomas Casswall. La Paz kom tvåa, Moluckerna trea och Påskön fyra. Anders Hjärtstrand höll med hjälp av justeringspersonerna Johan Rees och Johanna Strömberg ordning på voteringarna där ett förslag efter ett annat eliminerades, bland annat med hjälp av ett sinnrikt system med post-it lappar.

Och kanske framför allt: varför vann Västsahara? Dels är det ett resmål som känns både annorlunda och spännande – inget nytt land att checka av - men som ändå är relativt lätt att ta sig till. Att det var det billigaste alternativet sänker tröskeln för fler att följa med. Västsahara blir också en bra språngbräda för den som vill upptäcka mer av Afrika på samma resa. För mig låter Västsahara som en riktig äventyrsresa – med kitesurfing, ökensafari, ostron, flamingospaning och framför allt massor av gemenskap. Jag hoppas verkligen att många har möjlighet att hänga med!

Nya krafter i styrelsen

Det blev också förändringar i styrelsen. Henrik Höglund avtackades efter sin tid som kassör och Therese Jingnert Sundberg valdes in som efterträdare. Stort tack till Henrik för hans arbete och engagemang. Resten av styrelsen valdes om.

Årsmötesmiddag och världen vid bordet

Klockan 20 samlades vi igen. Jag hamnade vid ett bord med några äventyrare jag tidigare inte kände och fick på kort tid mentalt besöka flera spännande platser. Och dessutom höra att en medlem tillverkat och sålt blåbärstabletter för den japanska marknaden. Bara runt 10 procent av de svenska skogarnas blåbär tas tillvara!

Jag fick också höra om utmaningarna med att bestiga Mount Everest, om att köra bil nattetid tillsammans med lokalbefolkningen på Jamaica och om hur hjälp och

assistans på en flygplats kan vara skillnaden mellan en lyckad anslutning och en missad mellanlandning. Jag lärde mig att Zaragoza var en fantastisk plats för att uppleva en total solförmörkelse förra veckan, och att man förr eller senare faktiskt får se isbjörnar om man åker till Svalbard tillräckligt många gånger. Och det var bara några av kvällens (och kanske helgens) berättelser. Det är det här jag tycker så mycket om med Club 100. Resan behöver inte alltid börja med ett flygplan. Ibland räcker det med att sätta sig vid ett bord.

Alla dessa resor och alla dessa människor

Det finns så mycket erfarenhet samlad i den här klubben. 24 personer har besökt alla världens länder. Jag är så imponerad!! Bland dem finns 3 kvinnor. Och alla dessa är mammor.

Jag tänker särskilt på ensamstående mammor som lyckas få ihop livet och samtidigt fortsätter att resa och upptäcka världen tillsammans med sina barn. För mig blir det extra starkt, eftersom jag vet hur snabbt livet kan förändras. Det är en ynnest att inspireras av dessa äventyrare som visar att det går att fortsätta drömma, planera och faktiskt ge sig iväg. Och nu vet jag också att mina döttrar bär med sig samma nyfikenhet.

Att våga resa. Att våga möta människor. Att våga gå åt ett annat håll än den mest upptrampade vägen. Och kanske allra viktigast – att aldrig sluta vara nyfiken.

En helg som blev flera resor

Sveg blev en helg av resor, skratt, nya vänner och framtida äventyr utan att vi knappt lämnade Härjedalen. Jag blev medlem, fick en ny resekompis och åkte hem med fler resplaner än jag kom dit med. Och kanske satte vi till och med världsrekord. **Sveg – mitt i prick. Club 100 – mitt i världen.** Nu väntar vi otåligt på att få läsa artikeln om oss i Tidningen Härjedalen.

Tack till alla fantastiska deltagare! Det är ni som gjorde helgen så minnesvärd, rolig och full av gemenskap! Vi ses snart! Och ett särskilt tack till er, kära medlemmar, som planerade och organiserade allt så proffsigt. Ni får **fem fyrar av fem** av mig! ★

Gisela Strand

medlem 118

APPENDIX

Förturen – fyra mittpunkter på en och samma dag

En av många positiva saker med Club100-årsmöten är att det ofta ordnas aktiviteter före eller efter själva årsmötet. Denna gång var inget undantag. Reine Larshans som ordnade själva årsmötet hade också satt ihop ett ambitiöst program med besök vid fyra mittpunkter utöver den i Ytterhogdal som skulle besökas samma dag som själva årsmötet.

En minibuss, en husbil och flera småbilar sammanstrålade i Sundsvall på kvällen torsdag 13/8. Några hade åkt tidigt för att kunna besöka attraktioner som Joe Hill-gården i Gävle, någon av de sju Hälsingegårdar som ingår i världsarvet "decorated farmhouses" eller Skvaderboden i Sundsvall där den märkliga hybriden mellan hare och tjäder visas upp.

Liz Motell (senare omdöpt till Sundsvall Hotel Apartments) där de flesta skulle bo visade sig dock vara både igenbommat och fallfärdigt. Sundsvall är dock en relativt stor stad med en hel del logikapacitet, så alla fick rum någon annanstans, t ex på City Hotel eller på anrika Knaust med sin magnifika trappa.

På fredagsmorgonen kl 06.45 var det samling och det knappa trettiotal som anmält sig till förturen slöt upp utan försovningar. Efter briefing och utdelat kuvert med karta och vägvisning rullade vi mot den första av dagens fyra mittpunkter.

1. Flataklocken (Ånge kommun, Medelpad)

Den äldsta (1947) och kanske mest kända punkten. Jämviktspunkt baserad på en utklippt kartongmodell av landet inklusive Gotland och Öland (som bägge flyttats in till kustlinjen). Modellen placerades på en nål och där balans uppnåddes ansågs mittpunkten ligga. Sveriges tyngdpunkt skulle man förenklat kunna kalla denna punkt. Hit kunde vi köra bil nästan ända fram, det fanns en utsiktsplattform och ett (stängt) café.

2. Naggen (Ånge kommun, Medelpad)

Mitten på en linje mellan Treriksröset och Smygehuk. Vi kom till platsen efter en kortare körning på grusväg och påföljande lätt promenad på skogsväg och över blåbärsris. Knappa kilometern enkel väg. Där fanns en skylt som angav avståndet till landets longitudinella ändpunkter: 789,5 km i bägge fallen (naturligtvis).

3. Hybo klack (Ljusdals kommun, Hälsingland)

Jämviktspunkten om allt territorialvatten inkluderas, enligt beräkningar från 1970-talet. Här fanns ingen skyltning som på de andra platserna men Henrik Höglund hade minnen från tidigare besök och lotsade oss in på allt smalare och brantare vägar. Till slut fick vi stanna, alla bilar på rad, i en backe, när framkomligheten blivit alltför besvärlig. Det vidtog en vandring, som stundtals var ansträngande, innan vi kom till den plats som matchade våra koordinater. Där fanns endast en radiomast och en skylt som varnade för högspänning. Vi tog ett gruppfoto och inledde återtåget. Dagens längsta och brantaste vandring gav minst lön för mödan. Men vill man vara fin så får man lida pin.

4. Kårböle (Ljusdals kommun, Hälsingland)

Landets geometriska centralpunkt. Framtaget genom bruk av ett rutnät där Gotland och Öland, i motsats till beräkningarna för Flataklocken, fått behålla sina positioner i havet. Här hävdar man lokalt att hela samhället utgör mittpunkt så vi valde platsen för vårt fotostopp vid statyn "Ola skulle pissa – då kom björnen" med en QR-kod så vi kunde se filmen tagen när både Ola och björnen kom undan med endast blotta förskräckelsen från sitt oväntade möte. Kårböle uttalas förresten "korrble" och inte "Kåårbööle". Även här låg både skylten och statyn precis vid vägen.

Ytterhogdal (Härjedalens kommun, Härjedalen)

Se Giselas text ovan.

När vi klarat av punkterna i Medelpad (1-2) åt vi lunch på stationen i Delsbo. God mat och trevlig plats att äta den på. Alla hade förbeställt så vi fick maten ganska omgående. Vi fortsatte sedan med Hälsingepunkterna (3-4) innan vi for till Sveg för att ansluta till de som inte varit med på förturen.

Vi hade tur med vädret och det regnade lätt endast under vissa av de vägburna transportsträckorna. Någon gissade på att vi sammanlagt tillryggalade 25-30 mil under förturen. Jag blev imponerad över hur vi höll tidsschemat utan att det någon enda gång kändes stressigt. Att vi inte fick alla fyra kuverten med anvisningar på en gång, utan ett i taget efter varje avklarad punkt tyckte jag var en kul spänningshöjande detalj.

Bengt Hildebrand

medlem 034

P.S Club100 har i samband med tidigare årsmöten avlagt visit vid Sveriges nordligaste (Treriksröset), sydligaste (Smygehuk) och västligaste (Koster & Ursholmen). Efter det egentliga årsmötet i Kiruna besökte några medlemmar även den östligaste (ön Kataja) punkten. På ett liknande sätt åkte några entusiastiska medlemmar, efter jubileet i Ystad i våras, till platsen utanför Kristianstad som anges vara Sveriges lägst belägna punkt. Blir årsmötet 2028 manne på Kebnekaise fjällstation med valfri toppbestigningsutflykt på programmet? **D.S.**